

PLUGOR MAGOR

Woland Kolozsvárott

*Hosszú volt az út, és kalandos,
de hát nem fárasztanak Téged
az emberi dolgok. Sok langyos
téli város... Ül le: a széked,
mást nem kapsz, itt én vagyok az úr,
aki éjjel előtt hasbaszúr*

*egy-két ördögárnyat legalább.
Egyébként nem történhet semmi:
a könyvek (öregszik a család!)
porosodnak, s bent szoktam enni;
úgysem gőzöl a hideg étel,
ki egyedül él, így ebédel.*

*Hanem talpas poharaimból
ihatunk egy palack öreg bort;
magam talállok hozzá „simbol
rouge” nevet, alkalmat. S a színfolt
csak ennyi (ami rajta megesik),
de ettől ízéből nem veszít.*

*Megleszünk majd együtt pár napig:
tetőtér, alul félmillió,
a város úgy leng, mint egy ladik,
az udvarban érik a dió,
ott nyugodtan elbeszélgetünk,
egymásnak tanoncai: gyerünk!*

*Nem maradt sok mondanivaló,
nem nagyon mondhatsz nekem újat,
és én se neked: a kor, a való
húzza a hajad, szád, az ujjad.
A kert a seprűdtől eltakart,
de hogyha elfújod az avart,*

*mevlásd, még hajlanak a sorok:
a rontás az összes jelt, ragot
bomló szótagokba szétsodort,
s lovára új urat faragott;
hullámszik a száraz özönvíz,
és egymást hátulról köszöntik*

a megbomlott lét vitézei;
 te Moszkvát is gyorsan otthagytad,
 attól félsz mestered kései
 véredben savóba fül, megalvad,
 nem írunk Pilátusról regényt,
 új a kor és újból véget ért.

Neked, Woland, eladnám lelkem,
 a legdrágábbat: anyám, nyelvem,
 ezzel együtt a század elken
 valamely cukros macskanyelven,
 és mint egy óriás üres zsák,
 befogja szánkat a szabadság.

Irány s erény nélkül maradunk
 verseinkben nagyon szelídek.
 Kék üstökben faldozott agyunk
 pihentetik a szőke liedek,
 s a zongora lágyan kalapál,
 lágyan, amilyen lágy az apály.

Inasaid leszünk, mint eddig.
 S nem félek széttörni a tollat;
 két gyertya mindszenttől mindszentig
 idéz mestert, múltat, mint olyat –
 s ami rákövetkezik, csak blabla,
 virággal díszített ablakba.

Disznóvágás

virágból nő a rét a vigasz
 levelét bontja a kerti gaz
 és száll a levegő
 fagyos ujjaival még rombol
 szilvát dézsmál fehér sziromból
 előkerül a teknő

a malacok vére mintát sző
 hóval keveredik az eső
 lassan átalakul
 a hólyag szegre akasztva lóg
 saját udvarukon meghalók
 szalmája lángra gyúl

*magas rakás a kényszer fában
örök tüzén hevül konyhában
a káposztás cserép
a hiba ugyanúgy tér vissza
birtokába vont ami tiszta
mindent ingre cserél*

*oda a malac a vér a hús
üres az ól csendesen aludj
tisztuljon a torkod
elég a szívéig kést tolni
a szomszédnak csak megkóstolni
s kiütik a bordót*

Kosztolányi szavai

*lángol az ősz
késő gyöngye
így lesz szűzből
szelíd anya
vért sír a szív
csókol gyöngé
kard által sincs
más nyelvtana*